

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Gzz 22/05
13.04.2005. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Lucije Dragojlović, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene BB, čiji je punomoćnik BV, advokat, radi isplate, a po protivtužbi tužene, radi isplate, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca iz Beograda Gt.I br.3359/04 od 27.1.2005. godine, podignutom protiv presude Opštinskog suda u Zrenjaninu P.4231/02 od 17.5.2004. godine ispravljene rešenjem istog suda P.4231/02 od 25.11.2004. godine i presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.1182/04 od 20.10.2004. godine, u sednici održanoj 13.4.2005. godine, doneo je

R E Š E N J E

USVAJA SE zahtev za zaštitu zakonitosti, pa se PREINAČUJE presuda Opštinskog suda u Zrenjaninu P.4231/02 od 17.5.2004. godine ispravljena rešenjem istog suda P.4231/02 od 25.11.2004. godine i presuda Okružnog suda u Zrenjaninu Gž.1182/04 od 20.10.2004. godine u delu kojim je odbijen tužbeni zahtev, (u stavu tri izreke) tako što se USVAJA tužbeni zahtev u celosti, pa se obavezuje tužena - protivtužilja da tužilji protivtuženoj na ime naknade materijalne štete pored dosuđenog iznosa od 32.146,47 dinara, isplati još 33.337,25 dinara, što ukupno čini iznos od 65.483,72 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 31.03.2004. godine, pa do isplate.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Zrenjaninu P.4231/02 od 17.5.2004. godine koja je ispravljena rešenjem istog suda P.4231/02 od 25.11.2004. godine stavom prvim izreke delimično je usvojen tužbeni zahtev pa je stavom drugim izreke obavezana tužena - protivtužilja da isplati tužilji - protivtuženoj na ime naknade materijalne štete iznos od 32.146,47 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 31.3.2004. godine. Stavom trećim izreke odbijen je tužbeni zahtev u delu kojim je predloženo obavezivanje tužene - protivtužilje da tužilji - protivtuženoj na ime naknade materijalne štete isplati preko dosuđenog iznosa od 32.146,47 dinara a do traženog iznosa od 65.483,72 dinara sa zakonskom zateznom kamatom na razliku ovih iznosa počev od 31.3.2004. godine do isplate. Stavom četvrtim izreke odbijen je primarni protivtužbeni zahtev kojim je predloženo da sud obaveže tužilju - protivtuženu da tuženoj - protivtužilji isplati iznos od 1.190,00 dinara mesečno sa zakonskom zateznom kamatom na svaku dospelu ratu počev od 10. u mesecu pa do isplate i to: za period od 28.8.2000. godine pa do isplate što kapitalizirano iznosi 42.840,00 dinara bez kamate do 29.10.2003. godine pa ubuduće mesečno do 1.190,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom za svaku dospelu ratu počev od 10. u mesecu pa do isplate, kao i da joj plati troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate. Stavom petim izreke odbijen je eventualni protivtužbeni zahtev kojim je istaknut prigovor prebijanja do visine tužbenog zahteva. Stavom šestim izreke odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Odlučujući o žalbama parničnih stranaka Okružni sud u Zrenjaninu je presudom Gž.1182/04 od 20.10.2004. godine odbio žalbe kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv obe nižestepene presude Republički javni tužilac je podigao zahtev za zaštitu zakonitosti zbog pogrešne primene materijalnog prava u delu u kojem je odbijen tužbeni zahtev.

Ispitujući pobijane presude u smislu čl. 386. a u vezi čl. 408. ZPP, Vrhovni sud je našao da je zahtev za zaštitu zakonitosti osnovan.

U provedenom postupku utvrđeno je da su pok. PP i tužilja bili od 1986. godine suvlasnici na predmetnoj nekretnini koja je upisana u zkul. br.VV, koja je po prirodi stambena zgrada u GG, s tim što suvlasnički udeo pok. PP iznosi 3/4 idealnog dela, a suvlasnički udeo tužilje 1/4 idealnog dela. Pok. PP je do svoje smrti __.2000. godine koristila čitavu nekretninu, a tužilja - protivtužena za života pok. PP tražila je od iste da joj da na korišćenje jednu sobu, što pok. PP nije prihvatila. Tužilja - protivtužena je podnela je 27.6.2000. godine Opštinskom sudu u Zrenjaninu protiv sada pok. PP predlog za deobu suvlasništva na predmetnoj nekretnini. Rešenjem naslovnog suda R.81/2002 od 21.5.2003. godine određeno je da se javnom prodajom vrši deoba predmetne nekretnine. Rešenjem O.1207/00 od 28.8.2000. godine raspravljena je zaostavština iza pok. PP i za naslednika na zaostavštini pokojne oglašena je tužena - protivtužilja BB, ćerka pokojne. Navedenim ostavinskim rešenjem tužena - protivtužilja nasledila je pored pripadnosti od 3/4 dela na predmetnoj nepokretnosti, celu nekretninu upisanu u posedovnom listu br.VV kao i niz pokretnih stvari. Nakon smrti pok. PP u predmetnoj kući niko ne živi s tim da ključeve od iste ima tužena - protivtužilja koja tužilji - protivtuženoj nije nudila predmetnu nekretninu na korišćenje niti joj nudila ključeve od iste, a tužilja to nije ni tražila. Nalazom i mišljenjem veštaka utvrđena je cena mesečnog zakupa predmetne nekretnine, pri čemu je uzimajući u obzir lokaciju, veličinu zemljišta, površinu i stanje stambene zgrade, kao i troškove komunalnih usluga koje čine struja, voda, smeće i telefon na dan 9.4.2003. godine iznosi 1.587,50 dinara, a obzirom da suvlasnički deo tužilje - protivtužene koji iznosi 1/4 dela, tužilji bi pripala mesečna zakupnina u iznosu od 396,86 dinara. Tužba o ovoj pravnoj stvari

podneta je 27.6.2000. godine.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su delimično usvojili tužbeni zahtev i obavezali tuženu - protivtužilju da tužilji - protivtuženoj na ime naknade nematerijalne štete isplati samo iznos od 32.146,47 dinara dok za iznos preko dosuđenog a do traženog 65.483,72 dinara odbili, usled zastarelosti potraživanja, s tim što prvostepeni sud smatra da su protekli rokovi zastarelosti po osnovu naknade štete iz odredbe čl. 376. st.1. Zakona o obligacionim odnosima, a drugostepeni sud takođe odbija usled zastarelosti, ali po odredbi čl.372. Zakona o obligacionim odnosima kojim su regulisana povremena potraživanja.

Ovakvo shvatanje nižestepениh sudova je neprihvatljivo jer se u konkretnom slučaju radi o pravno neosnovanom obogaćenju iz čl.210. Zakona o obligacionim odnosima, na koji se primenjuje opšti zastarni rok iz čl.371. Zakona o obligacionim odnosima koji predviđa rok od 10 godina. Naime, tužbom se ne traži isplata zakupnine po osnovu ugovora o zakupu kada bi važio rok zastarelosti iz čl.372. Zakona o obligacionim odnosima već naknada za korišćenje tuđe stvari u smislu čl.219. Zakona o obligacionim odnosima, a zakupnina je samo način pomoću koga je utvrđena visina naknade za korišćenje tuđe stvari.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu čl.395. st.1. ZPP, tako što je usvojio tužbeni zahtev tužilje u celosti.

Odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Gt.I br.3359/04 od 27.1.2005. godine, Vrhovni sud Srbije je doneo odluku na osnovu odredbe čl.491. st.5. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125/004 od 22.11.2004. godine, koji je stupio na snagu od 23.2.2005. godine), kojom je propisano da o zahtevu za zaštitu zakonitosti koji je do dana stupanja na snagu ovog zakona podignut pred nadležnim sudom po dosadašnjim pravilima rešavaće se po tim pravilima.

Predsednik veća - sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

JK